

Een onverstandig huwelijk

Julia Quinn bij Boekrij:

Bridgerton

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

De hand van de gravin

Een royale vergissing

De edele opdracht

Een man van stand

Voor altijd en eeuwig

Rokesby

De onuitstaanbare erfgenaam

Een officier en een heer

Haar rots in de branding

Een onverstandig huwelijk

JULIA QUINN

EEN
ONVERSTANDIG
HUWELIJK

Vertaald door Karin Breuker

ISBN 978-90-225-9771-2
ISBN 978-94-023-2008-4 (e-book)
ISBN 978-90-528-6554-6 (audio)
nur 302

Oorspronkelijke titel: *First Comes Scandal*
Omslagontwerp: Bij Barbara
Omslagbeeld: © Richard Jenkins Photography
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 by Julie Cotler Pottinger
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Abi, en haar jaar van lef;
vastberadenheid en veerkracht.*

En ook voor Paul.

*Het is heerlijk om een dokter in de familie te hebben,
maar niet zo heerlijk als het is om gewoon jou te hebben.*

Kent, Engeland

1791

Er was tenminste niemand overleden.

Maar los daarvan had Nicholas Rokesby geen idee waarom hij naar zijn ouderlijk huis in Kent was teruggeroepen.

Als er iemand was overleden, redeneerde hij, zou zijn vader dat hebben vermeld in het bericht dat hij Nicholas in Edinburgh had gestuurd. Hij had het per koerier laten bezorgen, dus er was duidelijk enige haast bij, maar als er iemand was overleden zou lord Manston ongetwijfeld meer hebben geschreven dan:

*Kom alsjeblieft met alle mogelijke haast terug naar Crake.
Het is van het grootste belang dat je moeder en ik je zo snel
mogelijk spreken.*

Het spijt me je studie te moeten onderbreken.

Je liefhebbende vader

Manston

Nicholas keek omhoog naar het vertrouwde bladerdak van de bomen terwijl hij aan het laatste stukje van zijn reis begon. Hij was al per postkoets van Edinburgh naar Londen gereisd, toen per diligence van Londen naar Maidstone, en nu legde hij de laatste vijfentwintig kilometer te paard af.

Het was godzijdank eindelijk opgehouden met regenen, maar zijn paard wierp een belachelijke hoeveelheid modder op en Nicholas had het gevoel dat dat er samen met het stuifmeel voor zou zorgen dat hij er bij thuiskomst uit zou zien of hij een ernstige huidaandoening had.

Crake. Nog maar een kilometer te gaan.

Warm bad, warme maaltijd, en dan zou hij horen waar zijn vader zich zo druk over maakte.

Het kon maar beter iets serieus zijn. Geen sterfgeval natuurlijk, maar als hij te horen kreeg dat hij twee landen had moeten doorkruisen, enkel en alleen omdat een van zijn broers een beloning van de koning kreeg, dan zou hij iemands arm amputeren.

En hij wist nog hoe hij dat moest doen ook. Alle geneeskundestudenten moesten als de gelegenheid zich voordeed operaties observeren. Het was niet Nicholas' favoriete onderdeel van het lesprogramma. Hij gaf veruit de voorkeur aan de meer intellectuele aspecten van de geneeskunde, zoals het bestuderen van symptomen en het oplossen van de altijd weer veranderende puzzels die tot een diagnose leidden. Maar in deze tijd was het belangrijk te weten hoe je een arm of been moest amputeren. Vaak was het het enige verweer van een arts tegen infectie. Wat niet kon worden genezen, kon in de kiem worden gesmoord.

Maar genezen was beter.

Nee, voorkomen was beter. Problemen tegengaan voordat ze de kop opstaken.

Nicholas rolde inwendig met zijn ogen toen eindelijk Crake in zicht kwam. Hij had het gevoel dat het probleem dat hem op deze regenachtige lentedag naar Kent had gebracht, al ruimschoots gaande was.

Bovendien kregen zijn broers geen beloningen van de koning. Het waren alle drie fatsoenlijke heren, maar kom op, zeg.

Toen ze de laatste bocht van de oprijlaan doorkwamen, hield hij zijn paard in en reden ze in een rustige draf verder. De bomen verdwenen naar de achtergrond en plotseling was daar zijn ouderlijk huis, statig en massief, en tweeënhalve eeuw geschiedenis verrees als een kalkstenen godin uit de aarde. Nicholas had zich er altijd over verwonderd dat zo'n groot, rijkversierd gebouw tot op het laatste moment zo goed voor zijn omgeving verborgen kon blijven. Hij veronderstelde dat het iets poëtisch had dat iets wat altijd deel van hem was geweest, hem telkens weer kon verrassen.

De rozen van zijn moeder stonden in volle bloei, rood, roze en weelderig, precies zoals ze ze allemaal mooi vonden. Toen Nicholas dichterbij kwam, voelde hij hoe hun geur zich door de vochtige lucht verspreidde en zijn kleren en zijn neus beroerde. Hij was nooit echt dol geweest op de geur van rozen – hij gaf de voorkeur aan minder veeleisende bloemen – maar wanneer alles op een moment als dit samenkwam, de rozen en de mist, het vocht uit de aarde...

Dan was het thuis.

Het leek van geen belang dat hij niet van plan was geweest om hier te zijn, althans niet de eerstkomende paar weken. Dit was thuis, en hij was thuis, en dat gaf hem rust, ook al vroeg hij zich met een onbehaaglijk, prikkelend gevoel in zijn hersenen af welke ramp er de oorzaak van was dat hij terug moest komen.

Het personeel was blijkbaar van zijn naderende komst op de hoogte, want een stalknecht stond al op de oprit om zijn paard over te nemen, en Wheelock had de deur al geopend voordat Nicholas de trap bij de voordeur helemaal op was geklommen.

'Meneer Nicholas,' zei de butler. 'Uw vader wil u onmiddellijk spreken.'

Nicholas gebarde naar zijn bemodderde kleding. 'Hij zal vast willen dat ik...'

‘Hij zei onmiddellijk, meneer.’ Wheelocks kin maakte een nauwelijks merkbare beweging naar de achterkant van het huis. ‘Hij is met uw moeder in de goud met groene salon.’

Nicholas voelde dat zijn wenkbrauwen verward samentrokken. Zijn familie was minder formeel ingesteld dan de meeste, vooral hier op het platteland, maar in zijn moeders favoriete salon was het nooit toegestaan om met een bemodderde overjas binnen te lopen.

‘Die zal ik van u overnemen.’ Wheelock strekte zijn hand uit naar de jas. De man had altijd griezelig goed gedachten kunnen lezen.

Nicholas keek neer op zijn laarzen.

‘Ik zou maar gewoon gaan,’ zei Wheelock.

Goeie god, misschien was er toch iemand overleden.

‘Weet jij waar dit over gaat?’ vroeg hij, terwijl hij zich omdraaide, zodat Wheelock de jas van zijn schouders kon nemen.

‘Het is niet aan mij om dat te zeggen.’

Nicholas wierp een blik over zijn schouder. ‘Je weet het dus wel.’

‘Menéér.’ Wheelock keek gekweld.

‘Ik zou in minder dan een maand naar huis komen.’

Wheelock ontweek Nicholas’ blik, terwijl hij met veel vertoon wat opgedroogde modder van de jas veegde. ‘Ik geloof dat tijd van belang is.’

Nicholas wreef in zijn ogen. Goeie god, hij was moe. ‘Geniet je ervan om in raadselen te spreken?’

‘Niet bepaald.’

Dat was een regelrechte leugen. Wheelock was dol op het speciale type verhullend taalgebruik waarvan alleen butlers zich bedienden die buitengewoon zeker waren van hun positie. Maar Nicholas zag wel dat Wheelock aan dit gesprek weinig plezier beleefde.

‘Het spijt me,’ zei Nicholas. ‘Het is niet netjes van me om je in deze positie te brengen. Je hoeft me niet aan te kondigen. Ik zet mijn modderlaarzen in beweging en ga op zoek naar mijn ouders.’

‘Goud met groen,’ herinnerde Wheelock hem.

‘Natuurlijk,’ mompelde Nicholas. Alsof hij dat zou vergeten.

De ingang naar de goud met groene salon was aan het eind van de gang, en Nicholas had die korte afstand vaak genoeg afgelegd om te weten dat zijn ouders moesten hebben gehoord dat hij het huis binnenkwam. De vloeren waren van marmer en werden altijd glimmend gepoetst. Kousenvoeten gleden eroverheen als schaatsen over ijs en klakkende schoenen gaven voldoende geluid om het slagwerk voor een klein orkest te verzorgen.

Maar toen hij bij de deuropening aankwam en naar binnen gluurde, keken zijn ouders geen van beiden zijn kant op. Zijn vader stond bij het raam en staarde uit over het groene gazon en zijn moeder had zich op haar favoriete helft van de mintgroene sofa genesteld.

Ze had altijd gezegd dat de linkerkant lekkerder zat dan de rechter. Haar vijf kinderen hadden deze hypothese allemaal getoetst en waren van de ene naar de andere kant geschoven, maar niemand was tot dezelfde conclusie gekomen. Eerlijk gezegd was niemand tot enige controleerbare conclusie gekomen. Mary had verklaard dat beide kanten hetzelfde voelden, Edward had gezegd dat je er alleen maar lekker op kon zitten als je je benen op de zitting legde, wat doorgaans niet was toegestaan, en Andrew had zo vaak heen en weer gestuiterd dat de naad van een van de kussens was opengesprongen. George had gezegd dat hij de hele onderneming bespottelijk vond, hoewel hij daarvoor eerst zelf een routinetest had uitgevoerd, en Nicholas...

Hij was pas vijf toen dit familie-experiment plaatsvond. Maar

hij had alle zitplekken uitgeprobeerd, waarna hij was opgestaan en had verklaard: ‘Nou, we kunnen niet bewijzen dat ze ongelijk heeft.’

Later had hij beseft dat dat voor veel dingen in het leven gold.

Bewijzen dat iets waar is is niet hetzelfde als bewijzen dat het tegenovergestelde niet waar is.

En als de linkerkant van de bank zijn moeder blij maakte, wie was hij dan om te zeggen dat ze ongelijk had?

Hij bleef even aarzelend in de deuropening staan wachten tot een van zijn ouders zijn aanwezigheid zou opmerken. Dat deden ze niet, dus stapte hij naar binnen en bleef aan de rand van het vloerkleed staan. Hij had in de gang al een modderspoor achtergelaten.

Hij schraapte zijn keel, en toen draaiden ze zich eindelijk allebei om.

Zijn moeder sprak als eerste. ‘Nicholas,’ zei ze, terwijl ze haar arm naar hem uitstrekte. ‘Goddank dat je er bent.’

Hij keek behoedzaam van de ene ouder naar de andere. ‘Is er iets mis?’

Het was een onzinnige vraag. Natuurlijk was er iets mis. Maar er was niemand in het zwart gekleed, dus...

‘Ga zitten,’ zei zijn vader. Hij gebaarde naar de sofa.

Nicholas ging naast zijn moeder zitten en nam haar hand in de zijne. Het leek hem passend om dat te doen. Maar ze verraste hem door haar hand los te trekken en op te staan.

‘Ik laat het gesprek dan aan jullie tweeën over,’ zei ze. Ze legde haar hand op Nicholas’ schouder, ten teken dat hij niet hoeft op te staan. ‘Het is gemakkelijker als ik er niet bij ben.’

Wat voor de duivel... Er moest een probleem worden opgelost en zijn moeder nam niet alleen niet de leiding, maar verliet bovendien vrijwillig het toneel?

Dit was niet normaal.

‘Dank je wel dat je zo snel bent gekomen,’ murmelde ze, terwijl ze vooroverboog om hem een kus op zijn wang te geven. ‘Dat is een grotere troost voor me dan ik ooit kan zeggen.’ Ze keek om naar haar echtgenoot. ‘Ik zit aan mijn bureau, mocht je me nodig hebben om...’

Blijkbaar wist ze niet wat ze verder moest zeggen. Nicholas had haar nog nooit zo onzeker gezien.

‘Mocht je me nodig hebben,’ besloot ze uiteindelijk.

Nicholas keek zijn moeder zwijgend en waarschijnlijk met halfopen mond na terwijl ze de kamer uit liep en de deur achter zich sloot. Hij wendde zich tot zijn vader. ‘Wát is er aan de hand?’

Zijn vader zuchtte en er viel een lange, zware stilte voordat hij zei: ‘Er heeft een incident plaatsgevonden.’

Zijn vader was altijd een meester geweest in beleefd understatement.

‘Je moet iets drinken.’

‘Sir.’ Nicholas wilde niets drinken. Hij wilde uitleg. Maar dit was zijn vader, dus hij nam het glas aan.

‘Het gaat over Georgiana.’

‘Bridgerton?’ vroeg Nicholas ongelovig. Alsof er nog een andere Georgiana was over wie zijn vader het kon hebben.

Lord Manston knikte grimmig. ‘Je hebt het dus nog niet gehoord.’

‘Ik zat in Edinburgh,’ herinnerde Nicholas hem.

Zijn vader nam een slok van zijn cognac. Een grotere slok dan gebruikelijk was, zo vroeg in de ochtend. Of op elk ander tijdstip van de dag, eigenlijk. ‘Nou, dat is een opluchting.’

‘Met alle respect, sir, ik wil u vragen iets minder vaag te zijn.’

‘Er is een incident geweest.’

‘Nog steeds vaag,’ bromde Nicholas.

Als zijn vader hem hoorde – en eerlijk gezegd had Nicholas de indruk dat dat het geval was – reageerde hij niet. In plaats daarvan schraapte hij zijn keel en zei: ‘Ze is ontvoerd.’

‘Wat?’ Nicholas sprong overeind en zijn glas cognac gleeed uit zijn hand, op het kostbare vloerkleed aan zijn voeten. ‘Had u het gesprek hier niet beter mee kunnen beginnen? Goeie god, heeft iemand...’

‘Bedaar,’ zei zijn vader scherp. ‘Ze is terug. Ze is veilig.’

‘Is ze...’

‘Ze is niet onteerd.’

Nicholas voelde iets onbekends door zijn aderen stromen. Opluchting, veronderstelde hij, maar ook nog iets anders. Iets scherp en zuurs.

Hij had vrouwen ontmoet die tegen hun wil tot seksuele gemeenschap waren gedwongen. Dat deed iets met hen. Met hun lichaam, wat hij misschien nog enigszins dacht te begrijpen, maar ook met hun ziel, iets waarvan hij wist dat hij het helemaal niet kon begrijpen.

Dit gevoel vanbinnen... het was scherper dan opluchting. Het had tanden, en het ging vergezeld van een trage, dreunende razernij.

Georgiana Bridgerton was als een zus voor hem. Nee, niet echt een zus. Dat was het niet precies. Maar haar broer Edmund was wél als een broer voor hem, eerlijk gezegd meer dan zijn eigen broers.

Lord en lady Manston hadden gedacht dat ze klaar waren met kinderen krijgen toen Nicholas zich onverwacht aandien- de. Hij was ruim acht jaar jonger dan de broer boven hem. Tegen de tijd dat hij groot genoeg was om niet meer alleen in een luier rond te waggelen, zaten zijn broers allemaal op school.

Maar Edmund Bridgerton was er wel, slechts een paar kilometer verderop, in Aubrey Hall. Ze waren bijna even oud, er zaten maar twee maanden tussen.

Ze waren onafscheidelijk.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Nicholas aan zijn vader.

‘Een vervloekte fortuinzoeker is achter haar aan gegaan,’ gromde zijn vader. ‘De zoon van Nithercott.’

‘Freddie Oakes?’ zei Nicholas, stomverbaasd. Ze hadden bij elkaar op school gezeten. Althans een paar jaar. Freddie had het niet afgemaakt. Hij was populair, innemend en waanzinnig goed in cricket, maar het bleek dat er één ding nog erger was dan zakken voor je examens, en dat was afkijken. En dus was Freddie op zijn zestiende van Eton afgetrapt.

‘Klopt,’ murmelde lord Manston. ‘Je kent hem dus.’

‘Niet goed. We zijn nooit vrienden geweest.’

‘Nee?’

‘Ook nooit géén vrienden,’ verduidelijkte Nicholas. ‘Iedereen kon goed opschieten met Freddie Oakes.’

Lord Manston keek hem scherp aan. ‘Verdedig je hem?’

‘Nee,’ zei Nicholas snel, hoewel hij zonder feiten geen idee had wat er echt was gebeurd. Maar hij kon zich moeilijk een scenario voorstellen waarin Georgiana de schuldige was. ‘Ik zeg alleen dat hij altijd erg populair was. Hij was niet gemeen, maar je wilde hem niet dwarsbomen.’

‘Hij was dus een pestkop.’

‘Nee.’ Nicholas wreef in zijn ogen. Verdomme, hij was zo moe. En het was bijna onmogelijk de ingewikkelde sociale schoolhiërarchie uit te leggen aan iemand die er niet bij was geweest. ‘Alleen... Ik weet het niet. Zoals ik al zei, we waren niet echt vrienden. Hij was... oppervlakkig, denk ik.’

Zijn vader keek hem vreemd aan.

‘Of misschien ook niet. Ik kan het echt niet zeggen. Ik heb werkelijk nooit iets anders met hem besproken dan wat we voor ontbijt hadden of wie er in de voorjaarsvakantie naar huis ging.’ Nicholas zweeg even en speurde zijn schoolherinneringen af. ‘Hij speelde ontzettend veel cricket.’

‘Jij speelde ook cricket.’

‘Niet goed.’

Het liet zien hoezeer zijn vader van slag was dat hij hem op dit punt niet onmiddellijk corrigeerde. In de beleving van de graaf van Manston waren alle vier zijn zoons zijn sprekend evenbeeld: fantastische atleten die de sportvelden van Eton domineerden.

Hij zat er maar vijftientig procent naast.

Nicholas was geen slechte atleet. Integendeel, hij was een uitstekende schermer, en met schieten, hetzij met een boog of een geweer, was hij zijn broers stuk voor stuk de baas. Maar zette je hem op een veld met een bal (het maakte niet uit wat voor bal) en een stel andere mannen, dan was hij hopeloos. Het vereiste vaardigheid om te weten waar men zich in een menigte bevond. Of misschien was het instinct. Hoe dan ook, hij had dat niet. Cricket, de Field Game, de Wall Game...

In al die dingen was hij slecht. Zijn beroerdste schoolherinneringen speelden zich allemaal af op de sportvelden. Dat gevoel bekeken te worden en tekort te schieten... Het enige wat nog erger was, was wachten terwijl de teams werden gekozen. Jongens hadden niet veel tijd nodig om erachter te komen wie goed een balletje kon trappen of mooie effectballen kon gooien.

En wie dat niet kon.

Het was waarschijnlijk net als met de leervakken. Hij zat nog maar een paar maanden op Eton toen iedereen wist dat hij de-

gene was met de hoogste cijfers voor de exacte vakken. Zelfs Freddie Oakes was hem af en toe om hulp komen vragen.

Nicholas knielde op de grond om eindelijk het glas dat hij had laten vallen op te rapen. Hij keek er even naar om te bepalen of hij voor dit moment een helder hoofd nodig had, of dat de scherpe randjes er beter wat vanaf konden.

Waarschijnlijk iets ertussenin.

Hij keek naar zijn vader. 'Misschien kunt u me maar beter vertellen wat er is gebeurd,' zei hij, terwijl hij de kamer door liep om zijn glas nog eens te vullen. Hij kon later wel beslissen of hij het leeg wilde drinken.

'Goed.' Zijn vader zette zijn glas met een doffe klap neer. 'Ik weet niet precies wanneer ze elkaar hebben ontmoet, maar Oakes had zijn intenties duidelijk gemaakt. Hij maakte haar het hof. Je moeder dacht dat hij haar een aanzoek zou gaan doen.'

Nicholas had geen idee waarom zijn moeder dacht dat ze uitgerkend Freddie Oakes' gedachten kon lezen, maar dit was duidelijk niet het juiste moment om daar een opmerking over te maken.

'Ik weet niet of Georgiana ja zou hebben gezegd,' vervolgde lord Manston. 'Oakes gokt te veel – dat weten we allemaal – maar hij zal uiteindelijk de baronie erven, en Georgie wordt er niet jonger op.'

Georgie was zesentwintig, precies een jaar jonger dan Nicholas, maar hij was zich er terdege van bewust dat vrouwen in een ander tempo ouder werden dan mannen, althans voor zover het de gebruiken en mores van het Engelse huwelijk betrof.

'Hoe dan ook,' vervolgde zijn vader, 'lady Bridgerton en je moeder waren in Londen – ik veronderstel om te winkelen, dat heb ik niet gevraagd – en Georgiana ging met hen mee.'

'Maar niet voor het seizoen,' murmelde Nicholas. Voor zover

hij wist had Georgiana nooit een echt Londens seizoen gehad. Ze had gezegd dat ze dat niet wilde. Hij had er nooit verder naar geïnformeerd. Een seizoen in Londen leek hem even aanlokkelijk als al zijn tanden laten trekken, dus wie was hij om haar oordeel in twijfel te trekken?

‘Alleen maar voor een bezoek,’ bevestigde zijn vader. ‘Ze zijn vast naar een of ander evenement geweest. Maar niets officieels. Het seizoen is trouwens toch bijna afgelopen. Maar Oakes is verschillende keren langs geweest, en hij nam Georgiana mee uit.’

Nicholas goot wat cognac in zijn glas en draaide zich weer om naar zijn vader. ‘Met lady Bridgertons toestemming?’

Lord Manston knikte grimmig en nam een grote slok van zijn cognac. ‘Het was allemaal zoals het hoorde. Haar dienstmeisje vergezelde hen. Ze gingen naar een boekwinkel.’

‘Dat klinkt als Georgie.’

Zijn vader knikte. ‘Oakes ontvoerde haar op weg naar buiten. Of liever gezegd, hij ging er met haar vandoor. Ze stapte gewillig in het rijtuig, want waarom zou ze dat niet doen?’

‘En het dienstmeisje dan?’

‘Oakes duwde haar de stoep op voordat ze kon instappen.’

‘Mijn god, mankeert ze niets?’ Als ze op haar hoofd was gevallen, kon dat heel ernstig zijn.

Lord Manston knipperde met zijn ogen, en Nicholas kreeg de indruk dat zijn vader niet over het welzijn van het meisje had nagedacht. ‘Als u er niets over hebt gehoord, zal het waarschijnlijk wel goed met haar gaan,’ zei Nicholas.

Zijn vader zweeg even en zei toen: ‘Ze is nu thuis.’

‘Georgie?’

Zijn vader knikte. ‘Hij heeft haar maar een dag vastgehouden, maar toen was de schade al aangericht.’

‘Ik dacht dat u zei dat ze niet...’

Zijn vader zette zijn glas met een klap op de zijtafel. ‘Haar reputatie is eraan, daar hoeft ze niet voor onteerd te zijn. Goeie god, jongen, gebruik je verstand. Het maakt niet uit wat hij haar wel of niet heeft aangedaan. Ze is geruïneerd. En iedereen weet het.’ Hij keek Nicholas met een vernietigende blik aan. ‘Behalve jij, kennelijk.’

Ergens zat daar een belediging in verborgen, maar Nicholas besloot het te laten voor wat het was. ‘Ik was in Edinburgh, sir,’ zei hij, op gespannen toon. ‘Ik wist van deze gebeurtenissen niets af.’

‘Dat weet ik. Het spijt me. Dit is erg enerverend.’ Lord Manston streek met zijn hand door zijn haar. ‘Ze is mijn petekind, zie je.’

‘Dat weet ik.’

‘Ik heb gezworen haar te beschermen. In de kerk.’

Aangezien zijn vader geen bijzonder religieus man was, wist Nicholas niet goed waarom de locatie van de eed zo belangrijk was, maar hij knikte toch. Hij bracht zijn glas naar zijn lippen, maar hij dronk niet. In plaats daarvan gebruikte hij het glas om zijn gezicht gedeeltelijk te bedekken terwijl hij zijn vader gadesloeg.

Hij had hem nog nooit zo gezien. Hij wist niet goed wat hij ervan moest denken.

‘Ik kan niet toestaan dat ze wordt geruïneerd,’ zei zijn vader vastbesloten. ‘Dat kunnen wij niet toestaan.’

Nicholas hield zijn adem in. Later besepte hij dat zijn longen al wisten wat zijn hersenen nog niet begrepen. Zijn leven stond op het punt een drastische wending te nemen.

‘Er staat ons maar één ding te doen,’ zei zijn vader. ‘Jij moet met haar trouwen.’

Er schoten Nicholas na de mededeling van zijn vader nogal wat dingen door het hoofd.

Wat zei u daar nou?

Bent u gek geworden?

U bent gek geworden, dat kan niet anders.

Ja, ik weet zeker dat u gek bent geworden.

Wacht even, hoorde ik dat nou goed?

Met als spetterend hoogtepunt: *Bent u nou stapelkrankzinnig geworden?*

Maar wat hij zei was: ‘Pardon?’

‘Jij moet met haar trouwen,’ zei zijn vader weer.

Wat bewees dat a) Nicholas hem niet verkeerd had verstaan en b) zijn vader inderdaad stapelkrankzinnig was geworden.

Nicholas dronk in één slok zijn glas cognac leeg. ‘Ik kan niet met Georgiana trouwen,’ zei hij.

‘Waarom niet?’

‘Omdat... Omdat...’ Er waren zo veel redenen dat Nicholas ze onmogelijk in één enkele verklaring kon samenvatten.

Zijn vader trok een wenkbrauw op. ‘Ben je met iemand anders getrouwd?’

‘Natuurlijk niet!’

‘Heb je beloófd met iemand anders te trouwen?’

‘In godsnaam, vader...’

‘Dan zie ik geen reden waarom je niet aan je plicht zou kunnen voldoen.’

‘Het is mijn plicht niet!’ barstte Nicholas uit.

Zijn vader staaarde hem doordringend aan, en hij voelde zich weer een kind, dat een standje krijgt voor een onbeduidende overtreding.

Maar dit was niet iets onbeduidends. Dit was een huwelijk. En hoewel het misschien – heel misschien – juist en eerzaam was om met Georgiana Bridgerton te trouwen, het was beslist niet zijn plicht.

‘Vader,’ probeerde hij weer, ‘ik ben niet in een positie om te trouwen.’

‘Natuurlijk wel. Je bent zevenentwintig, je hebt een goed verstand en je bent gezond.’

‘Ik woon in een pension in Edinburgh. Ik heb niet eens een lijfknecht.’

Zijn vader wuifde dit weg. ‘Dat is gemakkelijk verholpen. We kunnen een huis voor je kopen in het nieuwe gedeelte van de stad. Je broer kent verschillende architecten die bij de planning betrokken zijn. Het zal een uitstekende investering zijn.’

Even kon Nicholas hem alleen maar aanstaren. Had zijn vader het nou over vastgoedbeleggingen?

‘Je mag het beschouwen als een huwelijkscadeau.’

Nicholas bracht zijn hand naar zijn voorhoofd en drukte met duim en middelvinger op zijn slapen. Hij moest zich focussen. Nadenken. Zijn vader sprak nog steeds en raasde door over integriteit, plicht en 99-jarige huurcontracten, en Nicholas’ hersenen deden pijn.

‘Hebt u enig idee wat er bij een geneeskundestudie komt kijken?’ vroeg hij, terwijl hij zijn ogen achter zijn hand dichtkneep. ‘Ik heb geen tijd voor een vrouw.’

‘Je tijd heeft ze niet nodig. Alleen je naam.’

Nicholas haalde zijn hand weg. Keek zijn vader aan. ‘U meent het dus.’

Zijn vader keek hem aan alsof hij wilde zeggen: Heb je niet geluisterd?

‘Ik kan niet met iemand trouwen met het expliciete voorne-
men haar te negeren.’

‘Ik hoop dat dat ook niet het geval zal blijken te zijn,’ ant-
woordde zijn vader. ‘Ik probeer alleen duidelijk te maken dat je
medewerking in deze kwestie je leven niet nadelig hoeft te beïn-
vloeden.’

‘Dat zijn verschrikkelijk veel woorden om te zeggen dat ik
een slechte echtgenoot word.’

‘Nee, het zijn verschrikkelijk veel woorden om je te zeggen
dat je de held van een jonge vrouw wordt.’

Nicholas rolde met zijn ogen. ‘En daarna mag ik een slechte
echtgenoot worden.’

‘Als je dat wenst,’ zei zijn vader rustig.

Nicholas wist niet precies hoelang hij zijn vader ongelovig
aan bleef staren. Pas toen het tot hem doordrong dat hij lang-
zaam zijn hoofd schudde, dwong hij zichzelf zich af te wenden.
Hij liep naar het raam, om zo zijn aandacht op iets anders te
kunnen vestigen. Hij wilde zijn vader op dit moment niet zien.
Hij wilde niet aan hem of zijn krankzinnige voorstel denken.

Nee, het was geen voorstel. Het was een bevel. Zijn vader had
niet gezegd: ‘Zou je met Georgiana willen trouwen?’

Hij had gezegd: ‘Je móét met haar trouwen.’

Dat was niet hetzelfde.

‘Je kunt haar in Kent achterlaten,’ zei zijn vader, na wat hij
kennelijk als een passende, kiese stilte beschouwde. ‘Ze hoeft
niet met je mee te gaan naar Edinburgh. Waarschijnlijk zal ze

niet eens met je mee willen gaan naar Edinburgh. Ik geloof niet dat ze daar ooit is geweest.'

Nicholas draaide zich om.

'De keus is natuurlijk aan jou,' zei zijn vader. 'Jij bent degene die het offer brengt.'

'Het is grappig te bedenken dat u me hiermee meent te kunnen overtuigen,' zei Nicholas.

Maar het was duidelijk dat ze twee verschillende gesprekken voerden, want zijn vader zei hierop: 'Het is maar een huwelijk.'

Nicholas snoof spottend. 'Vertelt u dat maar aan moeder en kom dan terug om het nog eens te zeggen.'

Er verscheen een geërgerde uitdrukking op zijn vaders gezicht. 'We hebben het hier over Georgiana. Waarom doe je zo moeilijk?'

'O, ik weet het niet... Misschien omdat u me mijn studie hebt laten onderbreken, me twee landen hebt laten doorkruisen en vervolgens toen ik aankwam niet hebt gesuggeréerd dat ik misschien over de mogelijkheden beschik om een moeilijke situatie op te lossen. U hebt me niet gevraagd naar mijn ideeën over een huwelijk. U hebt me voor het blok gezet en me bevolen een vrouw te trouwen die praktisch mijn zus is.'

'Maar ze is niet je zus.'

Nicholas wendde zich af. 'Stop,' zei hij. 'Stop alstublieft.'

'Je moeder is het ermee eens dat dit de beste oplossing is.'

'O, mijn god.' Ze spanden tegen hem samen.

'Het is de enige oplossing.'

'Wacht even,' mompelde Nicholas. Hij drukte zijn vingers weer tegen zijn slapen. Zijn hoofd begon te bonzen. 'Ik heb even tijd nodig.'

'We hebben geen...'

‘Kunt u in godsnaam een seconde uw mond houden, zodat ik kan nádenken, verdomme?’

Zijn vaders ogen werden groot en hij deed een stap achteruit.

Nicholas keek neer op zijn handen. Ze trilden hevig. Hij had nog nooit zo tegen zijn vader gesproken. Hij had het niet voor mogelijk gehouden. ‘Ik moet een borrel hebben,’ mompelde hij. Dit keer een stevige. Hij liep terug naar de zijtafel en vulde zijn glas bijna tot de rand.

‘De hele reis vanuit Schotland heb ik het me afgevraagd,’ sprak Nicholas peinzend. ‘Wat kon in hemelsnaam de reden zijn voor deze mysterieuze maar overduidelijk niet te negeren oproep naar huis te komen. Is er iemand overleden, vroeg ik me af.’

‘Ik zou nooit...’

‘Nee,’ onderbrak Nicholas hem. Hij wenste geen inbreng van zijn vader. Dit was zijn betoog, zijn sarcasme, en bij god, hij zou er de tijd voor nemen.

‘Nee,’ zei hij weer. ‘Er kon niemand zijn overleden. Mijn vader zou dan nooit zo’n raadselachtig bericht opstellen. Maar wat kon het anders zijn? Wat kon hem er in hemelsnaam toe hebben gebracht om me op zo’n verbazingwekkend ongelegen moment te sommeren naar huis te komen?’

Lord Manston opende zijn mond, maar Nicholas legde hem met een doordringende blik het zwijgen op.

‘Hoewel “ongelegen” niet helemaal het juiste woord is. Wist u dat ik mijn examens misloop?’ Nicholas zweeg, maar niet lang, om duidelijk te maken dat het slechts een retorische vraag was. ‘Mijn professoren gaven me toestemming ze bij terugkomst alsnog af te leggen, maar ik moest natuurlijk toegeven dat ik niet wist wanneer dat zou zijn.’ Hij nam een trage slok van zijn cognac. ‘Kijk, dát is een lastig gesprek.’